

[Statsministeren.]

Det er ganske klart, at der er tale om et officielt besøg af ganske normal og sædvanlig karakter. Det vil sige, at der på et sådant besøg finder en vis omvisning sted; man ser ting, som det land, man gæster, gerne vil vise frem. Desuden finder der kutymemæssigt en samtale sted med statsministeren i det land, man gæster, hvor man drøfter politiske og økonomiske forhold i al almindelighed. En sådan drøftelse vil også finde sted mellem ministerpræsident Khrustjov og mig, og jeg ser selvfølgelig frem til at høre hans synspunkter.

Med hensyn til de spørgsmål, det ærede medlem i øvrigt stillede, kan jeg berolige med, at der ikke bliver tale om at føre forhandlinger, der kan ændre Danmarks udenrigspolitik. Der bliver ikke tale om at føre forhandlinger, der kan ændre Danmarks forhold til NATO eller ændre standpunkter, vi har indtaget i NATO eller i forbindelse med vore NATO-forpligtelser.

Jeg tror altså, at det svar, jeg har givet her, er helt klart og ikke lader nogen tvivl tilbage.

Så spørger det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, der formentlig havde forudset eller i det mindste håbet på dette svar, hvorfor jeg da rejser med en så stor delegation. Det gør jeg da heller ikke! Delegationen kunne næsten ikke være mindre. Jeg rejser sammen med udenrigsministeriets direktør, en repræsentant for udenrigsministeriets økonomiske afdeling, en sekretær fra udenrigsministeriet, der skal være sekretær for delegationen, og min ministersekretær fra statsministeriet. Jeg synes ikke, det kan siges at være nogen stor delegation. Man kunne måske endog kritisere den for at være næsten for beskedene.

Så spørger det ærede medlem, hvorfor der skal et kæmpemæssigt følge af radio-, fjernsyns- og pressefolk med. Dette er så ganske bestemt ikke efter mit ønske. Det er ikke noget ønske, jeg har fremført noget sted, hvorimod de pågældende har været meget ivrige. Mit svar har været, at jeg ikke som led i min delegation ønskede andre repræsentanter for pressen, end hvad der var nødvendigt for at betjene de pressefolk, der i øvrigt samtidig måtte rejse derover, og det betyder, at chefen for udenrigsministeriets pressebureau, Kaj Johansen, også

vil være med i min delegation. Hvem der i øvrigt — og jeg kan tilføje for egen regning — for pressens vedkommende vil ledsage mig, det må pressen selv træffe afgørelse om. Jeg forstår, at man fra de sovjetiske myndigheders side har indtaget det standpunkt, at der gerne må komme indtil 10 personer, og jeg forstår, at 10 personer har meldt sig; men disse pressefolk, f. eks. Berlingske Tidendes eller Politikens eller Aktuelt medarbejdere, må selv betale de omkostninger, der er forbundet med deres ophold og rejse i Sovjetunionen, og det er altså ikke efter noget ønske fra min side, at dette finder sted. På den anden side ville det være noget uvenligt, hvis jeg sagde, at jeg ikke ønskede, at disse pressefolk kunne få lejlighed til at følge den officielle danske delegation på rejsen, men det er altså ikke noget, jeg har udtrykt ønske om. Ja, jeg tror, jeg hermed har besvaret de spørgsmål, der blev stillet. Skulle det ærede medlem have noget tillægsspørgsmål, vil jeg forsøge også at besvare det.

Jeg har med stor interesse været tilhører til, hvad der er foregået her i dag. Det har for mig været en særlig interessant begivenhed, da jeg tror, det er den første markedsdebat, vi har i folketinget, hvor jeg har været tilhører og ikke har haft lejlighed til at deltage. Debatten er nu ved at være slut, og det vil ligge mig meget fjernt at genoplive den, men man kan ikke undlade at gøre en iagttagelse. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Poul Møller, der sagde, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen startede i jaket. Det tror jeg også de ærede ordførere for venstre og de konservative gjorde. Det var overordentlig elegante oplæg, de ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Per Federspiel gav os her tidlig på eftermiddagen. Det var oplæg, der var uhyre diplomatisk affattet, og hvoraf man måtte drage den konklusion, at var der ikke nogen fuldstændig overensstemmelse mellem de to partiers synspunkter, så var de i hvert fald så nært beslægtede, at det ville være meget svært at skelne dem fra hinanden.

Det ærede medlem hr. Poul Møller mente, at socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. K. B. Andersen, havde lagt diplomaten. Jeg vil ikke sige, at de ærede medlemmer for venstre og de konservative har aflagt diplomattøjet, men der har op-